

Godt nyt for kautionister

4. marts 2021

Indfrielse af en kaution kan ikke fradrages skattemæssigt. Hvis kautionisten indfrier en kaution, får kautionisten imidlertid et regreskrav mod skyldneren, og et tab på dette regreskrav kan som udgangspunkt fradrages skattemæssigt. Det betyder, at kautionister kan få fradrag for tab på kautionen.

Skatterådet har med et nyt bindende svar fastslået, at kautionister kan få fradrag for tab på kautionen.

Tab på lån kan fradrages

Hvis du som privat lider tab ved at låne penge ud, kan tabet trækkes fra i skat. Det er dog en forudsætning for fradraget, at årets nettotab overstiger 2.000 kr., og at lånet er ydet den 27. januar 2010 eller senere. Desuden er der ikke fradrag for tab på udlån fra en hovedaktionær til dennes selskab eller ved udlån til ægtefælle, forældre og bedsteforældre samt børn og børnebørn og disses ægtefæller.

Frdrag for tab på kaution

Stiller du kaution for en andens lån, medfører en indfrielse af kautionen ikke i sig selv et fradragsberettiget tab. Ved indfrielse af kautionen, får kautionisten imidlertid et regreskrav mod skyldneren, og et tab på dette regreskrav kan som udgangspunkt fradrages efter de almindelige regler.

En dom fra Vestre Landsret fra maj 2019 (SKM2019.305VL) skabte dog alvorlig tvivl om kautionisters mulighed for at få tabsfradrag. Med dommen fandt landsretten, at den skattemæssige anskaffelsessum på et regreskrav opstået ved indfrielse af et boliglån med solidarisk hæftelse skulle fastsættes til 0 kr. svarende til regreskravets kursværdi på tidspunktet for indfrielsen af lånet. Ifølge Vestre Landsret var der derfor ikke lidt noget fradragsberettiget tab.

Vestre Landsrets dom var svær at forene med forarbejderne til kursgevinstloven men blev ikke anket til Højesteret, hvorfor den har dannet grundlag for den efterfølgende praksis ved bl.a. Landsskatteretten. Det betyder, at kautionister ikke har haft fradrag for deres tab, og det har samtidig haft den urimelige konsekvens, at en kautionist, som opnåede delvis betaling af regreskravet, kunne blive beskattet af en kursgevinst, selv om der faktisk var lidt et tab.

Nyt bindende svar

Med et nyt bindende svar fra Skatterådet (SKM2021.116.SR) må dette nu anses for at være ændret.

I den nye sag stillede en skatteyder kaution for sit selskab og fik ved indfrielse af kautionen et regreskrav mod selskabet. Skatteyderen bad i den forbindelse skattemyndighederne bekræfte, at regreskravet havde en skattemæssig anskaffelsessum svarende til indfrielsesbeløbet og ikke den væsentlige lavere kursværdi. Skulle anskaffelsessummen fastsættes til kursværdien, kunne det nemlig medføre beskatning af en kursgevinst ved selskabets senere indfrielse af regreskravet. Da kravet var mod skatteyderens selskab, ville der ikke være tabsfradrag.

Skattestyrelsen mente i overensstemmelse med landsretsdommen fra 2019, at anskaffelsessummen på regresfordringen skulle fastsættes til fordringens kursværdi, men mente dog, at dette havde karakter af en praksisændring.

Skatterådet ændrede imidlertid dette og fastslog, at Vestre Landsrets dom henset til lovbemærkningerne ikke kan tillægges betydning i en kautionssituation. Skatterådet har dermed ganske opsigtsvækkende taget luften ud af landsrettens tvivlsomme dom.

Med det nye bindende svar må det anses for fastslået, at en kautionist, som betaler en kaution, og derved får et regreskrav, har en anskaffelsessum for dette regreskrav svarende til det betalte beløb. Dermed er der også adgang til tabsfradrag, hvis skyldneren er insolvent, mens der ikke er grundlag for beskatning, hvis kautionisten opnår betaling fra skyldneren.

Tabet skal være konstateret

Det er fortsat en betingelse for tabsfradrag, at kravet ikke er mod familiemedlemmer eller mellem en hovedaktionær og dennes selskab mv.

Desuden er det en betingelse for fradrag, at tabet er endeligt konstateret, hvilket typisk forudsætter, at der er foretaget sædvanlige skridt til at inddrive kravet. Ved skyldnerens konkurs anses tabet almindeligvis for at være konstateret ved konkursboets afslutning. Denne praksis finder dog ikke anvendelse, hvis skyldneren er en person, da fordringen stadig består efter konkursen. Her anses

tabet derfor først for at være endeligt konstateret, når fordringen bortfalder som følge af forældelse eller en aftale om akkord eller eftergivelse mv.

<

Skrevet af:

